

ילדים יקרים ואהובים,

ימים לא פשוטים עוברים עלינו. ארגון הטרור 'חמאס' פתח במתקפה אכזרית על מדינת ישראל. ארגון 'חמאס' הוא ארגון המתנגד לקיומה של מדינת ישראל, ופועל בכל דרך – כולל פגיעה באזרחים תמימים – לפגוע בה.

המתקפה של חמאס הובילה לנפגעים רבים. ועכשו, ישראל מגיבה ופותחת במלחמת מגן בכדי להחזיר את השקט והשלוה ליישובי הדרום ולכל חלקי הארץ. בעקבות הלחימה – הורים רבים ובני משפחה גיוסו למלואים. וגם הלמודים בבית הספר, שאליהם היינו אמורים לחזור אחרי חפשת החגים – בטלנו.

אתם בודאי גם כן מרגישים את המצב המתוח. אתם חשים את האוירה הלא-פשוטה השוררת בבית ובחוץ. אתם שומעים ונחשפים – מי יותר ומי פחות – לעדכוני החדשות ולשיח המתקיים בסביבתכם הקרובה. עקב כך, אתם בודאי מרגישים תחושות ורגשות שונים. אצל כל אחד ואחת הדברים הללו יכולים לעורר רגשות אחרים: יש כאלו שזה יעורר אצלם פחד, ויש כאלו שזה יעורר אצלם עצבות יש כאלו שזה יעורר אצלם דאגה, ויש כאלו שגם קצת מזהה וקצת מזהה. מין תערובת מוזרה של רגשות ואולי גם חלקנו מרגישים מספיק רחוקים מהאירועים – בכדי לא לחוש איזושהי תחושה חזקה מסוג מסוים. לכל אותן רגשות ותחושות יש מקום. כל אחד ואחת והאפן שבו הוא מתמודד עם האירועים הלא-פשוטים שעוברים עלינו.

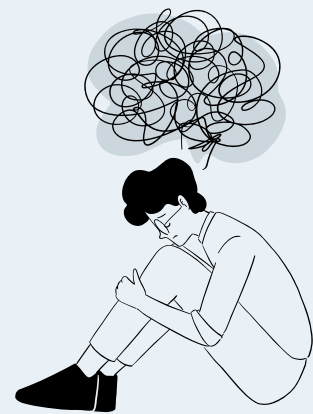
”ספרי אי חיה כביד עליך את כל חיה שחבוי בך...” (יעקב גלעד)

הרגשות שלנו לפעמים גלויים לעין. אנחנו יכולים לחוש אותם בגופנו. וגם אחרים לפעמים יכולים לראות אותם על פנינו וגופנו. אבל לפעמים הרגשות מתחבאים בפנים. ולמרות שכלפי חוץ הכל נראה בסדר, באמת יש רגשות עזים שמטרידים אותנו. הדרך הטובה ביותר להתמודד עם הרגשות האלו הוא לשתף ולדבר על הדברים. אפשר לדבר עם אמא או אבא, אפשר לדבר עם סבתא או סבא, אחים ואחיות גדולים, או כל מי שאנחנו מרגישים לדבר אתם על הדברים באופן כנה ופתוח.

[האזינו לשיר של יעקב גלעד בבצוע של הזמר אלי לוזון:](#)

אלו רגשות שמלוים אתכם בימים ובשעות האחרונות:

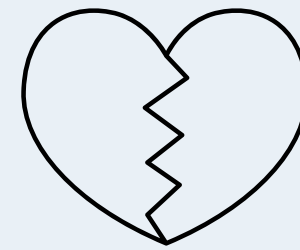
דאגה

חשש

אמונה

צער

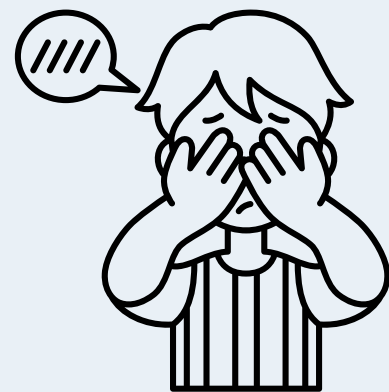
ייאוש

תקווה

חרדה

מבוכה

התרגשות

ערבות

הקלה

כאב

אני מבטיח לך, ילדה שלי קטנה, שזאת תהיה המלחמה" האחרונה" (חיים חפר)

לצערנו, מדינת ישראל ידעה מלחמת רבות, וארועים קשים במשנת שבעים וחמש-שנותיה.
ועל אף ההבטחה החוזרת ונשנית, שזאת תהיה המלחמה האחרונה, אנחנו מוצאים את
עצמנו שוב ושוב במצב קשה של מלחמה.

האזינו לשיר ששר יהורם גאון "[המלחמה האחרונה](#)":

בִּימֵי מַלְחַמַת יוֹם הַכּוֹפּוּרִים, כָּתְבוּ יְלָדוֹת וְיְלָדִים שִׁירִים וּמְכַתְּבִים שְׁבִטָאוּ בָהֶם אֶת הַתְּחוּשׁוֹת וְהַמַּחְשָׁבוֹת שֶׁלָּהֶם לְנֶכַח הַמְּלַחְמָה הַקְּשָׁה וְהַמְתַּמְשֶׁכֶת.

אֶחָד מֵהַיְלָדִים הָאֵלֶּה, הוּא נְשִׂיא מְדִינַת יִשְׂרָאֵל כִּיּוֹם, יִצְחָק (בוֹזִי) הַרְצוּג.

נִקְרָא יַחַד אֶת דְּבָרָיו וְאֶת דְּבָרֵיהֶם שֶׁל יְתֵר הַיְלָדִים מֵאוֹתָם הַיְמִים.

סַמְנוּ ב אֶת הַקְּטָעִים שְׂאֵתֶם מְזַדְּהִים אֶתֶם וּב אֶת הַקְּטָעִים שְׂאֵינְכֶם

מְזַדְּהִים אֶתֶם:

אינני מבין, כיצד יכול העם היהודי בישראל ובתפוצות להיות פה מדכא וכה משפל.
כאשר אני שומע בטלויזיה... אומרים: "תפסו אותנו בלי המכנסיים".
או כשאני שומע אנשים מדברים על המלחמה, כאלו אנו הפסדנו – זה מדהים אותי!
עלינו להבין איזה נצחון גדול נצחנו. לא כל מדינה היתה מסגלת לעצר התקפה בעצמה כזאת ואף להביס את האויב.
אמנם עברה עלינו מלחמה קשה, אך עלינו להתגאות בנצחוננו הגדול והמפלא ולא לבכות עליו.
בברכה,

יצחק הרצוג,

רחוב צה"ל 49, צהלה, תל-אביב

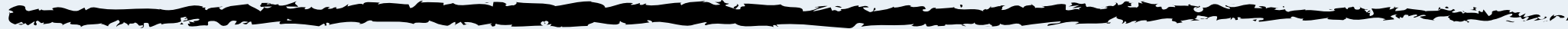
(צטוט מתוך "הארץ שלנו" מדור "קוראי הארץ שלנו כותבים", בגליון שיצא לאור בכ"ז בטבת תשל"ד, 21.1.1974)

יִמְלַחֲמָה זֶה דָּבַר רַע,
אֲנָשִׁים נוֹפְלִים לְלֹא מַטְרָה,
מִשְׁפָּחוֹת שְׂכוּלוֹת וַיִּלְדִּים קִטְנִים
שֶׁעוֹד לֹא מְבִינִים עַל מָה הֵם בּוֹכִים
אֲנָשִׁים הוֹלְכִים וּבִסּוּף לֹא חוֹזְרִים
וּמִשְׁאִירִים אַחֲרֵיהֶם זְכוֹנוֹת נְעוּרִים.
מִדּוּעַ זֶה קוֹרָה אֵינִי מְבִינָה...
מִדּוּעַ לֹא הוֹלְטִים כִּי בְּשִׂיחוֹת
אֶפְשָׁר לְפַתֵּר אֶת הַבְּעִיּוֹת
מִלְחָמָה זֶה דָּבַר רַע
בַּזֹּאת אֲנִי בְּטוֹחָה".

(נִלְדָּה מִירוּשָׁלַיִם, מֵתוֹךְ עֵתוֹן זֶרְקוֹר, בְּיַמֵּי מִלְחַמַת יוֹם הַכּפּוּרִים)

יֵאָבִי, אֲנִי זֹכֶרֶת אֶת הַגּוֹ, הַיִּיְתִי בֵּת שְׁלוֹשׁ,
וְהַבְּטַחְתִּי לֹא תָבוֹא עוֹד מִלְחָמָה.
וְהַיּוֹם הִיא בָּאָה, נִשְׁקַתְנִי בְּרֹאשׁ,
וְהַבְּטַחְתִּי כִּי תַחְזֹר הַבֵּיְתָה בְּמַהֲרָה.
אֲמַרְתִּי אִין זֹ מִלְחָמָה, אֲמַרְתִּי קָרֵב זְעִיר.
הַיּוֹם אֲנִי יוֹשֶׁבֶת כָּאֵן פֹּה,
יוֹשֶׁבֶת כָּאֵן בְּעִיר,
וְחוֹשֶׁבֶת עָלַיךְ אָבִי, חַיִּיתִי בְּאַשְׁלִיּוֹת
רְאִיתִי אָבִי, הִיא כֵּן חֲזָרָה,
עַל כֵּן אֶל-נָא תֹאמַר:
הַבְּטַחְתִּי לָךְ, יִלְדָה קִטְנָה,
הִיא לֹא תַחְזֹר מְחַרְוֵי

(יִלְדָה, תִּלְמִידַת כְּתָה ו', יְרוּשָׁלַיִם, בְּיָמֵי מִלְחַמַת יוֹם הַכִּפּוּרִים)

יֵישׁ לִי אֶח בְּצָבָא,
וְאֲנִי דוֹאג לּוּ כָּל הַזְּמַן,
אוֹלֵי אֲנִי צָרִיךְ לְהַתְּבַיֵּשׁ לוֹמַר זֹאת
אֲךְ אֲנִי פּוֹחַד מִכָּל מָה שֶׁקָּשׁוּר בְּמַלְחָמָה.
כָּל הַזְּמַן אֲנִי רֵק חוֹשֵׁב עַל הַנוֹשֵׂא הַזֶּה,
וְלֹא עוֹשֶׂה שׁוּם דְּבַר אַחֲרָי.

(יָלַד כָּבֵן 11, מִתּוֹךְ עֵתוֹן דְּבַר לִילָדִים, בְּיַמֵּי מַלְחַמַת יוֹם הַכְּפוּרִים)

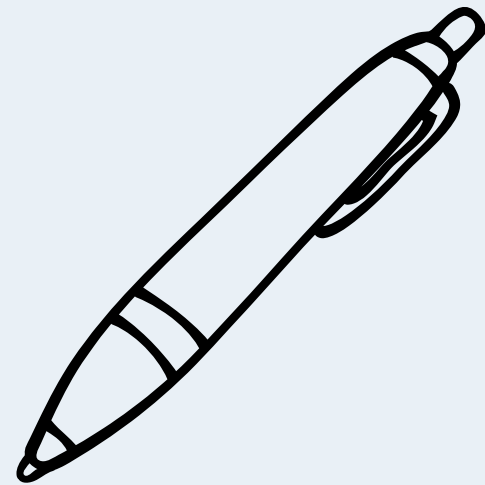

יִבְבִּית אֲנִי יוֹשֶׁבֶת וְחוֹשֶׁבֶת
לֹא כוֹתֶבֶת, לֹא עוֹבְדֶת
כִּן יוֹשֶׁבֶת וְחוֹשֶׁבֶת
הַמְלַחֶמָה אוֹתִי מְעַצְבֶּנֶת
זֶה נוֹרָא, זֶה אִיוִם,
זֶה זֹעָה שֶׁל חֵלוֹם."

(זוג ילדות כבנות 12, קבוץ מענית, מתוך עיתון "משמר לילדים", בימי
מלחמת יום הכפורים)

חשימת כתיבה:

**כתבו קטע קצר שיביע את התחושות
והחשבות שמלוות אתכם בימים האלו:**